

τέως γνωστών ἀγγείων τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου εὐρίσκειται παρὰ τὴν ἐτέραν τῶν λαβῶν (ἴδε W. Klein Die griechischen Vasen mit Meistersignaturen σ. 68, ἐνθα ἀπαριθμοῦνται εἴκοσι καὶ ἐν ἀγγεῖα· δύο

δ' ἄλλα ὁμοίως μετ' ἐπιγραφῆς παρὰ τὴν λαβὴν ἐγένοντο ἐσχάτως γνωστὰ ἐν Arch. Zeitung 1884 σ. 247 ἐξ.).

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΨΗΦΙΣΜΑ ΠΡΟΞΕΝΙΚΟΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ

Ι Ι Τ Α Ν Π Ξ
ΕΥΧΡΗΣΤΟΝ Α
ΧΟΜΕΝΟΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚ
ΤΟΙΣΧΡΕΙΑΝΕΧΟΥΣΙΚΛ
ΑΥΤΟΝΚΑΙΕΓΓ' ΟΝΟΥΣΠΡΟΞΕΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣ Α Μ Ω
...! ΜΕΝΔΕΑΥΤΩΙΚΑΙΤΑ Α Λ Λ Α Φ Ι Λ
ΘΡΩΠΟΣ Α ΚΑΙ ΤΟΙΣ Α Λ Λ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε
Ο Ι Σ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ Σ ΤΑΣ Π Ο Λ Ι Ο Σ
ΤΑΡΧΕΙΑΝΑΙΡΑΥΑΙΔΕΤΟΥ Α Φ Ι Σ Μ
ΕΙΣ Σ Τ Α Λ Λ Α Ν Λ Ι Θ Ι Ν Α ΚΑΙ Α Ν Α Θ Ε
Ε Ν Ε Ι Σ Τ Ο Ι Ε Ρ Ο Ν Τ Ο Υ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο
ΟΥΛΥΚΕΙΟΥ

[Δεδόχθαι τῆ βωλῆ καὶ τῶν δέ-
μω ἐπαινέσαι τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος
ἐπὶ τῆ προαιρέσει ἢν ἔχ]

- 1 [ων διατελεῖ πο]τι τὰν πό[λιν] ἀμ[μ]
[ῶν] εὖνουν καὶ] εὐχρηστον α[ὐτὸν] κ[α]
[οῖν] αἰ παρεχόμενος, ὁμοίως δὲ κ[αὶ]
[ἰδία] τοῖς χρεῖαν ἔχουσι· κ[αὶ] εἰ]
- 5 [μεν] αὐτὸν καὶ ἐγγόνους πρόξεν[ον]
[καὶ] εὐεργέταν τῆς πόλιος ἀμῶν·
[εἰ]μεν δὲ αὐτῶν καὶ τὰ ἄλλα φιλ[άν]
θρωπα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ
[ν]οις καὶ εὐεργέταις τῆς πόλιος [ύ]
- 10 πάρχει· ἀναγράφει δὲ τὸ ψάφισμ[α]
εἰς στάλαν λιθίναν καὶ ἀναθε[ῖ]
[μ]εν εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνο[ς]
[τ]οῦ Λυκείου.

Τὰ ἀνωτέρω ἔχει στήλη λίθου φαιοῦ ἀγορασθεῖσα ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ξενοδοχείου

Μυκηνῶν παρὰ χωρικοῦ τινος ἐν Ἄργει, ὡς ὁ ἀγοράσας μοι εἶπεν, καὶ μετακομισθεῖσα εἰς Ναύπλιον, ὅπου καὶ νῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐν λόγῳ ξενοδόχου ἀπόκειται. Ἡ στήλη εἶναι τετραγώνη ἄνω, κάτω δὲ μένει τόπος ἀγράφος 0,20 μ. Τὸ μέγιστον σωζόμενον ὕψος αὐτῆς εἶναι 0,41, πλάτος 0,31, πάχος 0,12. Μῆκος τῶν γραμμάτων 0,009, ἀπόστασις στίχ. 0,006.

Καίπερ ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἐδηλώθη, τίνα πόλιν πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἀ πόλις ἀμῶν», ἀλλὰ τὸ μνημονευθὲν ἐν αὐτῇ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκείου (Παυσ. Π 19.3) βεβαίως τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγοράσαντος, ὅτι εὐρέθη ἐν Ἄργει.

Τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι τόσον σαφές, ὥστε, νομίζω, πᾶσα σημείωσις θὰ ἦτο περιττή. Μόνον δὲ ἔχω νὰ προσθέσω, ὅτι ἐν στίχῳ 7^ῳ καὶ ἐν τῷ χαρτίνῳ ἐκτύπῳ καὶ ἀντιγράφοντί μοι ἐφαίνοντο ὡσπερ λείψανα τοῦ Ω [-] ἐν τελευταίᾳ λέξει μετὰ τὸ Λ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἶναι συμπληρωτέα ἡ λέξις «φιλ[άν]θρωπα». Πρβ. Cauer² n° 386 a. 15. Ibid. n° 432, στ. 16. Weischer-Foucart. n° 457, στ. 3.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 16 Μαρτίου 1885.

N. ΝΟΒΟΣΛΑΔΣΚΗ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ

Ἐκ τινων ἐπ' ἐσχάτων ἀνακαλυφθέντων ἀρχαίων μνημείων ἔγεινε καταφανές ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐν τῇ Λακωνικῇ καὶ ἰδίως ἐν τῇ μεταξὺ Ἀσωποῦ Ἐπι-

δαύρου Λιμηρᾶς καὶ Βοιωτῶν χώρα ἐκαλεῖτο Ὑπερτελεάτης ἢ δωρικῶς Ὑπερτελεάτας. Καὶ περὶ μὲν τῶν μνημείων, ἐξ ὧν ἐβεβαιώθη τὸ ἐπώνυμον τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος, ἃς ἀναγνώσῃ ὁ βουλόμενος τὰ ὑπὸ τῶν κ. Σ. Α. Κουμανούδη καὶ Κ. Καραπάνου ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημ. τοῦ 1884 σελ. 79 καὶ 197 γραφέντα. Περὶ δὲ τοῦ ὀνόματος Ὑπερτελεάτου, περὶ οὗ ὁ κ. Καραπάνος ἐξέφρασε γνώμην τινά, ἃν καὶ τὸ ζήτημα εἶνε μᾶλλον φιλολογικόν, ἐπειδὴ ὅμως στενωτάτα συνδέεται πρὸς τὸ ἀρχαιολογικόν, λαμβάνομεν τὸ θάρρος νὰ εἴπωμεν καὶ τὴν ἡμετέραν εἰκασίαν ἐν ταύτῃ τῇ ἐφημερίδι.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι καὶ ὁ Ἀπόλλων καὶ ἄλλοι θεοὶ ἐπωνομάζοντο ἐκ τῶν τόπων, ἐν οἷς ἐλατρεύοντο. Οὕτως ὁ Ἀπόλλων ἐλέγετο Δήλιος, Τριόπιος, Ἰσμῆνιος, Κλάριος, Ἀμυκλαῖος, Παβρᾶσιος, Πτώφος κ. ἄ. Πρὸς ἐξήγησιν ὅμως τοῦ νέου ἐπωνύμου, περὶ οὗ ἐνταῦθα ὁ λόγος, πρέπει νὰ παραβληθῶσιν ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα τὰ τοπικὰ τὰ λήγοντα εἰς ἀτης ἢ δωρ. ἄτας. Τοιαῦτα εἶνε τὸ Μαλεάτας, περὶ οὗ ἰδ. Ἀρχ. Ἐφημ. ἔ. ἄ. σελ. 84, ἐκ τῆς Μαλείας ἢ Μαλείας τῆς γνωστῆς ἄκρας. Τερεάτης παρὰ Στράβ. Η', 380 ἐκ τῆς Τενέας· τὸ παρ' Ἡσυχ. «Ζωτεάτας Ἀπόλλων ἐν Ἀργεὶ ἀπὸ τόπου» διορθώθη μὲν ὑπὸ τοῦ Meineke εἰς Τερεάτης· ἀλλ' ἀμφίβολον ἂν ὀρθῶς. Ὁ Πausanias τοῦλάχιστον μνημονεύει πόλιν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ζοίτειαν (ἢ ὅπως ἄλλως φέρεται Ζοιτίαν) ἧς ὁ κάτοικος θὰ ἦτο Ζοιτεάτας· ἂν δ' ἐν αὐτῇ ἐλατρεύετο ὁ Ἀπόλλων, ὅπως ἢ Ἀρτεμις, θὰ ἐκαλεῖτο Ζοιτεάτας ἢ Ζωτεάτας, ἂν ἢ παρ' Ἡσυχίῳ γραφῇ θεωρηθῇ ὡς ἀσφαλεστέρα καὶ κατ' αὐτὴν πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ παρὰ Πausanias ὄνομα. Ὀγκαιάτης Πaus. Η', 25, 6 ἐκ τῆς πόλεως Ὀγκῶν (M. E. 613, 42) ἢ Ὀγκεάτης, ὅπως πρέπει νὰ γραφῇ, ἐὰν παράγεται ἐκ τοῦ χωρίου Ὀγκειον τοῦ παρὰ Πaus. Η', 25, 4. Ἀπόλλων Κερεάτας μνημονεύεται ὡσαύτως ὑπὸ Πausanias Η', 34, 5, χωρὶς νὰ εἶνε γνωστὸς ὁ τόπος, ἀφ' οὗ ἢ ἐπικλήσεις· ἀλλ' ἀναντιρρήτως θὰ ὀνομάζετο χωρίον τι ἐκεῖ πλησίον Κέρεια ἢ Κερέα ἢ Κέρειον. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐν λ. Βήγη λέγει «Ριανὸς γὰρ ὁ ποιητῆς Βηναῖος ἦν ἢ Κερεάτης ἢ Κρής». Ὁ δὲ Ἀνώνυμ. ἐν Σταδισμ. 280 ἐν τοῖς Geo-

graph. Min. C. Müller μνημονεύει Κέρειαν νῆσον πλησίον τῆς Νάξου.

Ταύτας λοιπὸν τὰς ἐπικλήσεις τοῦ Ἀπόλλωνος παραβάλλον πρὸς τὴν ὁμοιοκατάληκτον Ὑπερτελεάτας, ἀναλογιζόμενος δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ τοπικῶν ὀνομάτων τῶν εἰς εια, εα, ειον, εον ληγόντων, ὧν τὰ παράγωγα τὰ τὸν ἐνοικοῦντα σημαίνοντα λήγουσιν εἰς εάτης καὶ ειάτης (ἰδ. Ἐφημ. Ἀρχ. ἔ. ἄ. σ. 204 ἀρ. 4 Ὑπερτελεῖτα, ὅπως καὶ Ἡρακλειώτης καὶ Ἀρειοπαρίτης ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου Ἡρακλειώτης καὶ Ἀρειοπαρίτης), οἷον Παρώρεια-εάτης, Τεγέα-άτης, Θυρέα-άτης, Γαθέαι-εάτης, Ὀρνεαί-άτης, Λέπρεον (καὶ -ειον) -εάτης, Γύθειον-εάτης καὶ ἄλλα, νομίζω ὅτι εικάζει τις ὀρθῶς, ἐὰν ὑποθέσῃ ὅτι τὸ Ὑπερτελεάτης εἶνε ἐπίθετον δοθὲν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἐκ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ τὸ ἱερόν αὐτοῦ ἔκειτο. Ὀνομάζετο δὲ τὸ χωρίον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα Ὑπερτελεῖα, ἀναλόγως πρὸς τὰ παρὰ Lobeck Paralipom. σελ. 462 Πανάκεια, Λασθένεια, Καλλικράτεια, Ἀγαθόκλεια [Ἰφιγένεια], ἅπερ ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ τριτοκλίτων ὀνομάτων, ὡς τὰ ποιητικά: ἀρτιπέπεια, ἠδυμέλεια, παναύγεια, παντέλεια. Τούτων πλησιέστερα κατὰ τὴν ἀναλογίαν εἶνε τὰ ἐξῆς πόλεων ἢ τοποθεσιῶν ὀνόματα: Ἀκρώρεια, Παρώρεια, Λυκώρεια, Ἀμφίκλεια, Ἀνεμώρεια ἢ Ἀνεμώλεια, Ἐπιείκεια (καὶ ὄχι Ἐπεικεία, ὡς φέρεται παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', 2, 14) καὶ ἄλλα. Οὕτω λοιπὸν καὶ Ὑπερτελεῖα ἐκ τοῦ ὑπερτελής. Θὰ ἐσημαίνε δὲ τὸ ὄνομα τοποθεσίαν τινὰ ὑπερτελή ἢ ἡγουν ὑπερέχουσαν, super eminentem, καθὼς μεταφράζει τὸ ἐπίθετον ὁ G. Hermann εἰς Αἰσχ. Ἀγαμ. 273, πρὸβλ. καὶ στ. 344 καὶ Εὐριπ. Ἴων, 1549. Εἶνε δὲ ἄσχετον πρὸς τὸ φῶς τοῦ ὑπερτέλλοτος Ἡλίου, ἂν καὶ ἡ κυριωτάτη ιδιότης τοῦ Ἀπόλλωνος παρέχει ἰκανὸν δέλεαρ πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ὑπερτέλλω ἢ ἡγουν ἀνατέλλω ἐτυμολογίαν, ἣν παρεδέχθη ὁ κ. Καραπάνος.

Ἄλλ' ἂν ἡ εἰκασία αὕτη εἶνε ὀρθή, πῶς ἐξηγείται τὸ παρὰ Πausanias Γ', 22, 10 «τὸ δὲ χωρίον, ἐνθα τὸ Ἀσκληπιεῖον, Ὑπερτελεάτον ὀνομάζουσιν»; Τὸ ὄνομα τοῦτο Ὑπερτελεάτον γραμματικῶς εἶνε ἀνεξήγητον· διότι τὸ τελεάτον ἢ τε-

λεατόν εἶνε ἀνήκουστος τύπος. Ἄλλ' ἂν καὶ τόσον ἀκατανόητον, οὐ μόνον παρὰ Παισανίᾳ ἔμεινεν ἀνέπαφον, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας τῆς Λακωνικῆς ἀνευ τινὸς δισταγμοῦ παρελήφθη καὶ ἐσημειώθη ὡς παράλιον χωρίον ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ ὑπὸ τε τοῦ Ε. Κουρτίου ἐν τῇ Πελοποννήσῳ του καὶ ὑπὸ τοῦ Kierpert ἐν τῷ Ἄτλαντι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Καὶ πῶς ἄλλως ἦτο δυνατόν νὰ γείνη πρὸ τῆς εὐρέσεως τῶν νεωστὶ ἀνακαλυφθεισῶν ἐπιγραφῶν; Ἄλλὰ τὴν σήμερον νομίζω ὅτι εἶνε πλέον ἢ πιθανόν ὅτι ὁ Παισανίας ἐν τῷ παρατεθέντι χωρίῳ ἔγραψεν ὄχι Ἵπερτελέατον, ὅπερ οὐδεὶς γνωρίζει τί σημαίνει καὶ πόθεν παράγεται, ἀλλ' Ἵπερτελεάτου, ὃ ἐ. τὸ χωρίον ὀνομάζουσιν Ἵπερτελεάτου (ἔξυπακ. Ἀπόλλωνος). Ὁμοίᾳ διὰ τὴν σύνταξιν χωρία πρὸς Β', 31, 5 « δευτερος δὲ Θεμίδων ὀνομαζόμενος » καὶ 34, 3 « τὰς δὲ νηστῆδας, αἱ πρόκεινται τῆς χώρας — Πέλοπος καλοῦσι » καὶ 35, 9 « οὗτος ὁ ναὸς καλεῖται Κλυμένου ἑοῦ θεοῦ δὲ ἐστὶν ἐπίκλησις (ὁ Κλυμένος) καὶ ἄ. π.

Ἄφ' οὗ δὲ ὡς ἐκ τῶν ἀρτίως γενομένων εὐρημάτων διορθώθη τὸ κείμενον τοῦ Παισανίου, ἀνάγκη νὰ διορθωθῶσι καὶ οἱ γεωγραφικοὶ πίνακες. Οὐδεὶς ἀποχρῶν λόγος ὑπάρχει ἀναγκάζων ἡμᾶς νὰ θέσωμεν τὸ χωρίον τοῦ Ἵπερτελεάτου (Ἀπόλλωνος) ὅπου νῦν σημειοῦται ἐν τοῖς πίναξι, παρὰ τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ τούναντίον αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ τὰ ἄλλα νεωστὶ ἀνακαλυφθέντα μνημεῖα πείθουσιν ἰκανῶς ὅτι ἔκειτο παρὰ τὸ χωρίον Φουίαι, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν πίνακα τοῦ Κουρτίου κεῖται μὲν ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφων ὑπερεχόντων τῆς πεδιάδος Λεύκης ἢ Λευκῶν, ἀπέχει δὲ τῆς πόλεως Ἀσωποῦ τοσοῦτον σχεδόν, ὅσον καὶ τὸ παραθαλάσσιον χωρίον τὸ λεγόμενον Ἵπερτελέατον.

Περὶ δὲ τοῦ Ἀσκληπιείου, ἂν ἔκειτο ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὥστε νὰ εἶνε οἱ δύο θεοὶ σύνναοι, ὡς νομίζει ὁ κ. Κουμανούδης, ἢ ἐν ἄλλῳ μὲν χώρῳ, ἀλλ' ἐν τῇ περιφερείᾳ, τρόπον τινὰ ἐν τῷ τεμένει τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀνευ τινὸς νέας ἀνασκαφῆς εἶνε δύσκολον ν' ἀποφασισθῇ.

20 Μαρτίου 1885.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΖΕΑΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΘΕΑΤΡΟΝ (1)

Ὁ τοῦ ἐν Πειραιεὶ Γυμνασίου καθηγητῆς κ. Ἰάκωβος Δραγάτσης δημοσιεύσας (Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1884 σελ. 196-197) τὰ γράμματα (2) ἅτινα φέρουσιν οἱ λίθοι τοῦ προτελευταίου ἀναβαθμοῦ τοῦ παρὰ τὴν Ζεάν Θεάτρου, γράφει πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι « κακῶς ἐσημειώθησαν ἔχνη στρογγύλα ἐπὶ τοῦ ἐξ ὑμηττείου λίθου κρηπιδώματος τοῦ Προσηκρίου· τοιαῦτα στρογγύλα οὐδαμοῦ φαίνονται. Πάντα εἶναι ἐπιμήκη ἀκανόνιστα τὸ ὄλον· ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν κίονας ἐκεῖ, ὡς γράφει ὁ τότε ἐποπτεύσας, ἀλλ' ἀπλῶς τετραγώνους λίθους ἐγγουρομένους ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα, ὡς τὰ σωζόμενα ἔχνη δηλοῦσι. » Καὶ ὅμως ἀρίθμητα εἶναι τὰ ἔχνη τῆς ὑπάρξεως ποτε ἐκεῖ στρογγύλων κίωνων (3), δύο κατὰ τὸ μέσον του τοῦ ὠμαλισμένου μέρους τῶν πλίνθων καθ' ἑκάστη μιν γραμμῇ πρὸς εὐρεσιν τοῦ κέντρου καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ κύκλου δι' ὅξυος ἐπίσης, ὡς καὶ αἱ γραμμαὶ, ὀργάνου ἐργεχαραγμένη καὶ εἰς πολλὰς τῶν πλίνθων τοῦ κρηπιδώματος σχεδὸν ὀλόκληρος καὶ νῦν ἔτι σωζομένη. Ἄν ὁ κ. Δραγάτσης δὲν εἶδε τὰ ἔχνη, δὲν πταίει βεβαίως, οὔτε ὁ ἐκπονήσας τὸ ἐν τοῖς Πρακτικῶς τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας δημοσιευθὲν Διάγραμμα ἀρχιτέκτων κ. Χάγερ, οὔτε ὁ τότε ἐποπτεύσας τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ Θεάτρου. Τὰ εἶδον ὅμως ἄλλοι πολλοὶ καὶ δύνανται νὰ τὰ ἴδωσι καὶ νῦν οἱ βουλόμενοι, ὃ δ' ἀρχιτέκτων κ. Borgmann καὶ τὰ ἐσημείωσεν, ὡς εἰκός, ἐν τῷ Διαγράμματι

(1) Παράδ. Πρακτικὰ τῆς Ἀρχ. Ἑταιρ. τοῦ ἔτους 1880 σελ. 47 καὶ ἐξῆς καὶ τὸ εἰς τὸ τέλος αὐτῶν προσηρηθέν Διάγραμμα.

(2) Τὸ σχῆμα αὐτῶν ἀπεδόθη ἐν τῷ παρενθέντι πίνακι ἰκανῶς πιστῶς. Ἐπιστρέψας ἐκ Ναυπλίου καὶ ἐπισκεφθεὶς τὸ Θεάτρον, καθ' ἧς ἡμέρας ἀνεσκάπτετο πέρυσσι καὶ τὸ ἐναπομείναν κατὰ τὸ 1880 κρηπιδώμα αὐτοῦ μέρος, ἔλαθον, ἐν τοῖς πρώτοις μάλιστα ἴσως, καὶ ἐγὼ γνωσὶν τῶν περὶ τῶν ὁ λόγος γραμμάτων, τότε τὸ πρῶτον παραδόξως γνωστῶν γενομένων, ἀλλ' ἄτοπον ἐθεώρησα νὰ σπεύσω εἰς δημοσιεύσιν αὐτῶν, ἀφοῦ ἐγίνωσκον ὅτι ἡ Γενικὴ τῶν Ἀρχαιοτήτων Ἑφορεία ἕνεκα τῆς μακροῦν τῶν Ἀθηνῶν διαμονῆς μου εἶχεν ἤδη ἀναθέσει τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἔργου εἰς τὸν κ. Δραγάτσην.

(3) Ἐννοεῖται οὐκ ὅτι οὐδὲ τὸ παράπαν προθέματα νὰ ἐξετάσω ἐνταῦθα τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως στρογγύλων κίωνων κατὰ τὸ Ἰστορικόν καὶ ἐν ἄλλοις θεάτροις. Ἄς σημειώσω μόνον ὅτι τὸ τῆς Ἐπιδαύρου εἶχεν ἡμικίονας (ἴδε Πρακτ. Ἀρχ. Ἑταιρ. τοῦ ἔτους 1883 σελ. 47, πίν. Β').